पूर्णं कोटिशतं कुर्याद्यः स मां निर्जयेदिति ।
दर्पभङ्गाय भूपानां समयं स्थापयेन्नृपः ॥ ६१७ ॥
समस्या इव स क्ष्माभृत् सावशेषैर्विचेष्टितैः ।
चिक्षेप तुल्यनिर्माणकुण्ठत्वायेति भूभृतां ॥ ६१८ ॥
अथाकस्मान् महीपालः प्रजाभाग्यविपर्ययैः ।
त्यक्त्वा पैतामहं मार्गं ययौ पित्र्येण सोऽधुना ॥ ६१९ ॥
किं दिग्जयादिभिः क्लेशैः स्वदेशादर्ज्यतां धनं ।
इत्यर्थ्यमानः कायस्थैः स्वमण्डलमदण्डयत् ॥ ६२० ॥
शिवदासादिभिर्लुब्धैर्धनस्थानाधिकारिभिः ।
प्रविवर्द्धितवित्तेच्छः सोऽभूल्लोभवशंवदः ॥ ६२१ ॥
काश्मीरकाणामुत्पन्नं निजाज्ञाव्यवधायकं ।
कायस्थवक्त्रप्रेक्षित्वं ततः प्रभृति भूभृतां ॥ ६२२ ॥
मन्त्रस्तस्य महीभर्तुर्योऽभूत् तत् तन् नृपाग्रहे ।
वास्तव्यबन्धचिन्तायां स एव स्थैर्यमाययौ ॥ ६२३ ॥
यत् सतां प्रशमादायि पापस्योपदिदेश तत् ।
जयापीडस्य पाण्डित्यं प्रजापीडनशौण्डतां ॥ ६२४ ॥
स सौदास इवानेकलोकप्राणापहारकृत् ।
अस्तुत्यकृत्यसौहित्यं स्वप्नेऽपि न समाययौ ॥ ६२५ ॥
कुर्मः किल्विषमेतदेव हृदये कृत्वेति कौतूहलात्